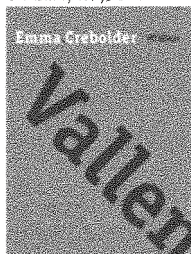

■ Emma Crebolder

Vallen. Nieuw Amsterdam, Amsterdam, 2012,
62 blz., 17,50 €

Emma Crebolder is met vijftien dichtbundels een wel erg productieve dichteres. Dat feit staat min of meer in contrast met de schraalheid waarin ze haar gedichten hult. Crebolder zoekt het finale, krachtige woord, en dat kan in haar poëtica slechts in kortere gedichten met niet al te lange verzen, in dit geval op de structurele basis van distichons. Nu zijn de 'valwoorden'

aan de orde. Daarmee tracht de dichteres de essentie van het leven te grijpen, in de wetenschap dat dit haar – en de lezer – opnieuw zal ontglippen. Het multifunctionele van het bestaan, de vele geaardheden van het zichtbare en onzichtbare landschap: alles wordt vanuit een 'vallend' maar soms ook buiteland perspectief bekeken en toegedicht. Het een en ander levert vaak staalkaartjes van tintelende poëzie op, taalspel van het betere soort, in de zin van: 'Een vallende ster moet eerst hoog / gestegen zijn. In flits en fonkel // splijt onze bolster tot / een willig en stom smeken. // Goden en godinnen vielen. / Bij zo'n ster die loslaat // beginnen wij al te geloven / in een teken van boven. // Een ster valt van ver. Zou zij hier / bij ons zacht neer willen komen?' Ook 'valt de dichteres in' om 'de ingestorte collega' te vervangen, of wordt er 'op de valreep' over iets bericht. of: 'Er zijn weer gevallen van breuken / gemeld uit de naaste omgeving'. Op die manier ontspint zich een reeks knappe gedichten die, weldoordacht, evenwichtig en overwogen, zowat alle facetten van het (dagelijkse) doen en laten behandelt. Emma Crebolder plaatst zich met haar dichterschap niet in een ivoren toren, maar blijft relatief dicht bij haar lezers. Die lezers zullen haar werk – ook dit weer – zeker appreciëren.

[Stefan van den Bossche]